

Skyld er til, at vi staa i det, som vi gøre, er det udelukkende Militarismen.

Siden 1864, da vi havde den ulykkelige Krig, har Danmark i Militærøjemed ofret 1 Milliard Kr. — 1,000 Mill. Kr. ere gaaede den Vej. Havde vi den Gang fulgt det Raad, som Monrad gav det danske Folk: At gaa til Afvæbning, havde Stillingen været en ganske anden, end den er i Øjeblikket. Da kunde Danmark have gennemført en Række Reformers, vi kunde have bygget Skoler, Hospitaler, Jernbaner, Havne o. s. v. Vi kunde have højnet vort Folks Kultur, vi kunde i alle Maader have været et Foregangsland, et Mønsterland for alle andre Lande. Nu ere vi derimod gaaede den Vej, som Tilfældet er, og have givet denne Milliard Kr. ud og faaet et Militærvæsen, om hvilket de sagkyndige for nylig have udtalt, at det er stridende mod sund Fornuft, det er et Bedrag, det er intet Forsvar, altsaa en Ordning, der ingen som helst Værdi har i militær Henseende.

Hvem har Ansaret for dette? Jeg tror, man maa sige, at Ansaret maa lægges paa Reformpartiet, paa Delegationen, paa Venstre, eller hvad det nu er, de hedde, det er ikke nemt at holde Rede paa, de skifte Navn saa ofte. Der er mange Mennesker, der ønske at faa Navneforandring. Have de en Fortid, som de ikke synes om, og som skal glemmes, tage de Navneforandring. Venstre har mange Gange taget Navneforandring, sikkert for at Vælgerne ikke skulde kende dem, og for at skjule over deres Fortid. Men hvad man nu end vil kalde dette Parti, er det det, der bærer Ansaret. Socialdemokratiet bærer intet som helst Ansvar for Misæren. Havde man lyttet til vor Røst og fulgt den Vej, vi anviste, havde den finansielle Stilling været ganske anderledes sund og betryggende, end den nu er.

Spørgsmaalet er nu: Skal dette fortsættes? Efter det sidste Valgs Udfald og efter den Regering, vi nu have, er der desværre al Udsigt dertil. Jeg vil sige, at hvis Maalet er at føre Landet henimod en Statsbankerot, er den Vej, man er inde paa, fortrinlig. Den højtærede Finansministers Tale i Gaar var sikkert en stor Skuffelse for alle. Det var en ret indholdsløs Tale, ingen virkelig Finanstale. Der var ingen Redegørelse for, hvordan vor Stilling i Virkeligheden er, og heller ikke nogen Plan for Fremtiden.

Fra forskellige Sider anvises der imidlertid Veje og Midler til at naa til bedre og sundere Tilstande. Nogle holde paa

Sparevejen, nu skulle vi være rigtig sparsommelige, saa skal det nok gaa. Jeg føler mig overbevist om, at denne Vej vil blive en meget stor Skuffelse. Der sidder for Øjeblikket en Finanskommision, hvis Opgave det er at fremsætte Forslag til Beparelser paa Finansloven. Vente nogle sig store Resultater af denne Kommissions Arbejde, ville de sikkert blive skuffede. Jeg tvivler ikke om, at der ud af dens Arbejde kan komme Forslag om Nedsættelser hist og her paa nogle Tusinde Kroner, men det bliver altsammen Smaasummer, der intet betyde i Forhold til de vældige Underskud. Den højtærede Finansminister udtalte i Gaar ved det Møde, vi i Finansudvalget havde med ham, at Hovedmidlet skulde være Sparsommelighed, hvorved han tænkte sig dels Sparsommelighed paa den nu bestaaende Finanslov og dels en Sparsommelighed, indført i Fremtiden. Men det vil med andre Ord sige, at der skal stoppes op for den sociale Reformlovgivning. Jeg tror ikke, at det lader sig gøre. De sociale Reformkrav ville melde sig og melde sig med en saadan Styrke, at det vil være umuligt at holde igen. Vi kunne ikke roligt se paa, at mange hundrede sindssyge Aar efter Aar afvises, at de ikke kunne faa den fornødne Kur og Pleje, fordi Sindssygehospitalerne ingen Plads have. Dette Krav vil melde sig med en saadan Styrke, at det ikke kan afvises. Jernbanernes Udvikling kan heller ikke standses. Der vil komme saa stærke Krav frem fra Befolkningen, at de maa imødekommes. Det samme gælder Sygeplejen, Børneforsorgen, og saaledes kunde man tage det ene Spørgsmaal frem efter det andet, det vil være umuligt at holde dem nede. Ad Sparevejen naa vi altsaa ikke til en sund Balance og bedre Tilstande. De Summer, der kunne spares, ville være forsvindende i Forhold til det uhyre Underskud.

Skulde Sparevejen føre til noget, er der kun et Punkt, hvor man kunde tage fat, nemlig paa Militærvæsenet. Vore Militærudgifter ere i Aar oppe paa et Beløb af 31,776,693 Kr. 06 Ø. Naar vi tage alt med, ikke blot det, der findes paa §§ 22 og 23 og de tilsvarende Afsnit paa § 26, men ogsaa de Militærudgifter, der findes skjulte rundt omkring næsten paa hyer af Finanslovens Paragraffer, blive Militærudgifterne 33½ pCt. af Statens samtlige Indtægter. Vil man ikke tage fat her, vil man ad Sparevejen ikke kunne skaffe Balance til Veje paa Finansloven eller naa til sunde finansielle Tilstande, og det er